

ကောင်းသောစာပေ
စီစဉ်သူ - ဇော်ဝင်းမောင်

ကြာကြာဆင်း မြူးမိတဲ့ငါး

၊ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ ၊

Mr. H. H. H. H.
2017

စာရေးသူ၏ စကားနိဒါန်း

‘ကောင်းဆုသာ စာပေ’က ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုတိုကလေးများကို ထုတ်ဝေရန် ဆန္ဒပြုလာသဖြင့် ၂၀၁၂ ခုနှစ်မှ ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်း ရေးဖြစ်ခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ ထဲမှ လက်ရွေးစင်(၁၈)ပုဒ်ကို ရွေးချယ်၍ စာဖတ်သူလက်ဝယ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ သည့်အတွက် ကောင်းဆုသာ စာပေကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည် ။

ဤဝတ္ထုတိုများ ရေးဖွဲ့နိုင်အောင် ခံစားတတ်သော ရသနလုံးသားနှင့် ဆင်ခြင်တတ်သော အသိတရားများ ရှိအောင် လမ်းညွှန်တည့်မတ်ပေးခဲ့သည့် ဆရာကြီး ဆရာမကြီးများကိုလည်း ဦးညွှတ်ကန်တော့ရင်း ဂါရဝပြုလိုက်ရပါသည် ။

တစ်ဖန် ယခုဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အတွက် အမှာ စာ မဟုတ်သော ဂုဏ်ရည်မြင့်စာများကို ချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည့် ဆရာ ကြည်မင်းနှင့် ဆရာမရွှေသဏ္ဍာတို့ ကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည် ။

ထို့ပြင် အတွေးပါသည့် မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်ပုံကို ရေးဆွဲပေးသော ပန်းချီ မမွှေးနှင့် ဤ စာအုပ်ကို စီစဉ်ပေးသူ ကောင်းဆုသာ စာပေက ဆရာမောင်မေခနှင့် သား ဟန်သုသော် တို့ ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည် ။

လေးစားလျက်

ဆရာ ကျော်စောမင်း၏

“စိန်တစ်လုံး”

ကျော်စောမင်းသည် ဝေဖန်ရေးစာပေများ ရေးသူ ဖြစ်၏။ ဝေဖန်ရေးစာပေ ရေးခြင်းဆိုသည် မှာ စာတစ်ပုဒ် သို့မဟုတ် စာတစ်အုပ်ကို ဝေဖန်ရေးအမြင် အသုံးပြု၍ ဖတ်ရှုပြီး ဝေဖန်စရာကို ရှာကာ ရေးသားတင်ပြခြင်းဖြစ်သည် ။ ထပ်ရှင်းရပါလျှင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖတ်ပြီး ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ပေါ်ရဲ့ လား၊ ခေတ်ကို ကိုယ်စားပြုရဲ့ လား၊ ရသမြောက်အဖွဲ့အနွဲ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ရှိရဲ့ လား . . . အစရှိသည် များကို ဆန်းစစ်တင်ပြခြင်းဖြစ်သည် ။

အမှန်တော့ ရသစာတစ်ပုဒ်ကို ရသတန်ဖိုးဖြင့်သာ ကြည့်ရှုသင့်သည် ဖြစ်ပါ၏။ ရေးသူက ဆွဲခေါ်သွားသော လောကငယ်ထဲသို့ လိုက်သွားပြီး aesthetic beauty ခေါ် ရသအလှများကို ခံစား သင့်သည် သာဖြစ်ပါ၏။

စာပေဝေဖန်ရေးသမား အများ စုတွင် ထိုသို့ အလှခံစားခွင့်များ လွင့်ပြယ်သွားလေ့ရှိကြသည် ။ ဟင်းတစ်ခွက်၏ အရသာကို လျှာပေါ်တင် ခံစားပြီး ကြည်နူးရမည့်နေရာတွင် ထိုဟင်းထဲ၌ ဆားက ဘယ်လောက်၊ မဆလာက ဘယ်လောက်၊ ဆီကဘယ်လောက် စသည် ဖြင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်နေ ရသောသူတွင် လျှာထုံလာတတ်သည် ။ ဤသို့“လျှာထုံ” နေသူများ ထဲတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါနေ မည်သာ။

(ဒေါ်)ကြူကြူသင်း ကျွန်တော့်ထက် စာပေဝါကြီးပါသည် ။ အသက်(၁၅)နှစ်လောက်မှာ ပင် တန်းဝင်စာရေးဆရာအဖြစ်

မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာများ အပေါ် တက်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ယနေ့ထိလည်း ရသစာပေရေးဆဲဖြစ်၍ “သဘာ (သမ္ဘာ)”ဟု ခေါ်ဆိုလေ့ရှိကြသော ဖြတ်သန်းမှုလည်း အားကောင်း သည် ။ တွေးဟန်ရေးဟန်ကလည်း အပြောင်းအလဲ မရှိဟု ဆိုရလောက်အောင် လက်ငြိမ်သူဖြစ်သည် ။ ဝတ္ထုတိုဖြင့်သာမက ပြဇာတ်စာပေဖြင့်လည်း အမျိုးသားစာပေဆုကို ဆွတ်ခူးနိုင်သူဖြစ်ပြီး အရှေ့ တောင်အာရှစာပေဆုကိုပါ ရယူနိုင်ခဲ့သူဖြစ်၍ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ထူးချွန်သူအဖြစ် နိုင်ငံတော်က အသိ အမှတ် ပြုခြင်းခံရသူလည်း ဖြစ်သည် ။

အချုပ်ဆိုရလျှင် (ဒေါ်)ကြူကြူသင်းသည် ကျွန်တော့်ထက် များစွာ သာလွန်သူဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် (ဒေါ်)ကြူကြူသင်းအတွက် ကျွန်တော် အထူးအမှာ ရေးပေးနေရန် လိုအပ်မည် မထင်ပါ။ ကျွန်တော့်အား ချီးမြှောက်သည့်အနေဖြင့် ဤအခွင့်အရေးကို ပေးအပ်ခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်တော် ထိုအခွင့်အရေးကို ယူထိုက်သည် မထင်ပါ။ ပင်ကိုကပင် ဂုဏ်ရည်ပြည့်ပြီးဖြစ်သော စိန်တစ်လုံး သရက်ကို စာဖတ်သူများကိုယ်တိုင် အရသာခံ ကြည့်ကြရန်သာရှိပါသည် ။

ကျော်စောလင်း

စမ်းချောင်း

၁၇ ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၇

ဆရာမ ရွှေသဉ္ဇာ၏

“မျှဝေပါသည် ”

ဆရာမ ကြူကြူသင်း၏ “မြိုးမိတဲ့ ငါး” အပါအဝင် ဝတ္ထုတို ၁၈ ပုဒ်ကို စာအုပ်မဖြစ်မီ ကြိုတင်ဖတ်ခွင့်ရပါသည် ။ ဤဝတ္ထုတိုများ ထဲတွင်

ကျွန်မ မဖတ်ရသေးသော ဝတ္ထုတိုများ လည်း ပါသဖြင့် တစ်ထိုင်တည်း ဖတ်ဖြစ်သွား၏။ ဆရာမက ဖတ်ခွင့်ပြုသည် သာမက ဆွေးနွေးခွင့်ပါ ပေးခဲ့ ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ယခု ကျွန်မ၏ ရေးသားမှုသည် မိမိထက် အစဉ်အလာကြီးသော ဆရာမ၏ ဝတ္ထုတိုများ နှင့် ပတ်သက်သည့် ခံစားချက်ကို မျှဝေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အမှာ စာ မဟုတ်ပါ။

ဆရာမက ဝတ္ထုတိုသမားဖြစ်သည် ။ တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနှင့် လိုရင်းရောက်သော ဝတ္ထုတိုအဖွဲ့၌ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ကြောင်း စာပေနယ်က အသိအမှတ်ပြုထားသူဖြစ်၍ အရေးအဖွဲ့၌ လည်းကောင်း၊ စာရေးသူ ပေးချင်သော အဓိကအချက် (Message) ကို စာဖတ်သူရင်ထဲ အရောက် ပို့ဆောင်နိုင်မှု၌ လည်းကောင်း အထူးပြောဖွယ် မရှိနိုင်ပါ။

စာရေးသူများ သည် မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ရကြုံရသမျှသော အဖြစ်အပျက်များ အပေါ် အတွေးဆန့်ပြီး စာတစ်ပုဒ် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းက များ ပါသည် ။ ထိုအတွေးသည် စာရေးသူ၏ အတွေးအခေါ် သဘောထားနှင့်တကွ သိုမှီးထားခဲ့သော ဗဟု သုတဘဏ်တိုက်တွင် နှစ်ဝင်ကာ အနုပညာပစ္စည်းတစ်ခု သွန်းထုပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ရသစာပေရေးသူများ သည် ဤလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းနေကြသည် ဟု ပြောလိုပါသည် ။

ဆရာမ၏ ဝတ္ထုတိုများ သည် ဆရာမ လျှောက်လှမ်းခဲ့သော လမ်းကြောင်းကို ထင်ထင် ရှားရှားပြနေ၏။ ထိုလမ်းကြောင်းသည် အများ သူငါ လျှောက်လှမ်းနေကျ သာမန်လမ်းသာဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် သာမန်ထက် ထူးခြားသော၊ စိတ်ကူးဆန်သော၊ သဘာဝလွန်ဖြစ်သော ကိစ္စများ မပါဝင် ပါ။

ဆရာမက ခေတ်ကိုသရုပ်ဖော်ရာတွင် ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးလာသည့်

အခြေအနေများကို အပြစ်တင်သည့်လေသံ မပါ။ သံဝေဂဖြင့် ပြထားသည် ။ “မြူးမိတဲ့ ငါး”တွင် စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် ဆက်ပြီး အတွေးပွားနိုင်အောင် “ခေတ်ကြီးကိုက. . .” ဟု သာ စပေးထား၏။ လူတန်းစား အဆင့် မကွာမှ လောကကြီး သာယာမည်ဟူသော အယူအဆကို “ဘယ်လိုဘာကြောင့်”မှာ စာဖတ်သူနှင့် ညှိထားသည် ။

တစ်ဦးချင်း ခံစားချက်ကလေးများကို “လှဲလှယ်ခွင့်”၊ “အတိတ် အိပ်မက်”၊ “ပန်းထုပ်တဲ့ ဖက်” နှင့် “ဒြပ်စင်တစ်ခု၏ အရည်အသွေး”တို့ မှာ လှပစွာဖော်ကျူးထားသည် ။ ဤခံစားချက်များ ကား အများ သဘောလည်း ဆောင်ပေရာ စာဖတ်သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းမိစေနိုင်ပါသည် ။

လူတို့ ၏ ကောင်းသောစိတ်၊ မကောင်းသောစိတ်များကို သူတို့ ၏ အပြောအဆို၊ အပြုအမူများ ဖြင့် အကဲဖြတ်နိုင်ပေရာ ဆရာမက သူဖြတ်သန်းခဲ့ရသော အကဲဖြတ်ချက်များအား “ထိုက်တန်ပါ မှ ”၊ “ရင်မွှေးပန်း”၊ “ဆုံးရှုံးခြင်း”၊ “ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါ” နှင့် “ကုသိုလ်ဆက်” ဝတ္ထုတိုများတွင် တရားမျှတစွာ ထုတ်ဖော်ပြထား၏။

ဘဝသရုပ်ဖော်ရာတွင် လွမ်းမောဖွယ် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးနှစ်ပုဒ်ဖြစ်သော “မာတလိများ နှင့်ဆုံတွေ့ခြင်း” နှင့် “မာတလိတို့ ၏ ဘဝ” တို့ က ပီပြင်သလောက် “ပြေးလမ်းပေါ်က မာတလိ များ ” နှင့် “မှန်ရာကို သစ္စာဆိုပါမည်” တို့ တွင် သက်ပြင်းရှိက်သံငွေ့ငွေ့ ကြားလိုက်ရ၏။ ဤလေး ပုဒ်လုံးမှာ အငှားယာဉ်မောင်းသူတို့၏ ဘဝဖြစ်ပေရာ ယာဉ်စီးသူများကိုလည်း ရိုက်ခတ်နိုင်ပါသည် ။

ဤဝတ္ထုတိုစုတွင် ကျွန်မရင်ကို အထိဆုံးသုံးပုဒ်ရှိပါသည် ။ “ထို့ကြောင့် မီးဟု ခေါ်သည် ”၊ “ကျွန်မချွေးမသမ္ဘူလ” နှင့် “မရွေ့မရှိ ရွေ့သည် ဖြ

စ်လည်း ” တို့ ဖြစ်၏။ ဤဝတ္ထုသုံးပုဒ်ကား ဆရာမ၏ “မီး”များ ပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိထားသကဲ့သို့ စာဖတ်သူများ သိသွားကြပါလိမ့် မည်။ ချစ်လှစွာသော သားကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမည်ကို ကြိုတင်သိ ထားသော မိခင်တစ်ဦး၏ သောကဖွဲ့ များ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤဝတ္ထုများ သည် လည်း စာဖတ်သူ၏ ရင်ကို ခြေစွဲသွားမည် မဟုတ်ဘဲ လောကဓံ အဆိုးတွေ့လာလျှင် ခံနိုင်ရည်ရှိကြရန် တရားပြသွားသဖြင့် ဆရာမကို များ စွာ ကျေးဇူးတင် လေးစားမိပါသည်။ ။

ဤသို့ ဤသို့သော ရသစုံကို ကျွန်မတစ်ထိုင်တည်း ခံစားပြီးဖြစ်၍ စာဖတ်သူများကို မျှဝေ လိုက်ပါပြီ။ စာဖတ်သူနှင့် ကြီးကြီးမားမား သဘောထား ကွဲလွဲမှု မရှိနိုင်ဟု လည်း ယုံကြည်မိပါ၏။

ခေတ်မီနည်းပညာကိစ္စများ ဖြင့် အချိန်ကုန်နေရသောကြောင့် လူကြီးရော လူငယ်ပါ စာဖတ် ရှိန် အားနည်းသွားရသည် ဟု အများ လက်ခံထားကြသော ယခုအချိန်တွင် ရသစာပေ အားကောင်း ရန် စာရေးသူများ ဘက်ကလည်း ကြိုးစားနေကြပါသည်။ ။ ရသစာပေသည် လူတို့ အတွက် ဆေးဖက် ဝင်သော အာဟာရဖြစ်ကြောင်း နားလည်သော စာပေမြတ်နိုးသူများကလည်း စာဖတ်ရှိန်မြှင့်တင်ရန် ထောက်ပံ့ဆောင်ရွက်နေကြပါသည်။ ။

ရွှေသဉ္ဇာ

မြူးမိတဲ့ ငါး

မီးဖိုချောင် ပင်စင်ယူပြီးခါမှ မီးဖိုချောင်ထဲ ပြန်ရောက်နေရသည့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဒေါ်ငြိမ်း သာ အတော် ဘဝင်မကျနိုင်ဖြစ်နေမိ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် “အိုပယ်” ဘဝမရောက်ဘဲ သားသမီးတွေ အတွက် အထောက်အကူပေးနိုင်သေးသည့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်မိသည် ကလည်း အမှန်။

ထိုကျေနပ်စိတ်ကလေး၏ တွန်းအားက အသက်(၇၀)ကျော် အဘွားကြီးကို မီးဖိုထဲတွင် မညည်းမညူ ချက်ပြုတ် စီမံပေးနိုင်စေခဲ့လေသည် ။

သို့သော် ထိုကျေနပ်စိတ်ကလေးမှာ ဈေးဝယ်သွားရသည့်နေ့ဆိုလျှင် ကြက်ပျောက် ၄က ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြပြီး စိတ်မသက်သာမှုတွေ၊ ဒေါသတွေက အစားထိုး ဝင်ရောက်လာ တတ်လေ့ရှိသည် ။

လိုရင်းပြောရသော် ဈေးသွားရသည့်နေ့တိုင်း ဒေါ်ငြိမ်းသာတစ်ယောက် စိတ်တိုတတ်လာ ခြင်း ဖြစ်သည် ။

★

“ပြန် လာပြီလား”

လမ်းလျှောက်ဖိနပ်ကို ချွတ်ရင်း ဦးချမ်းသာက လှမ်းမေး၏။

ဒေါ်ငြိမ်းသာဆီက အဖြေ ချက်ချင်း မရ၍ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာ ထားအိုအိုကြီးနှင့် ပက်ပင်းတိုးနေ၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့်အတူ ဈေးခြင်းတောင်းကြီးကို အဝင်ဝ တံခါးပေါက်နားတွင် သူမိန်းမက ချလိုက်၏။ သူက သူမိန်းမ၏ အိပ်ပဲ့ပုံစံကြီးကို ကြည့်ရင်း

“အင်း. . .။ ဒီမိန်းမ ငယ်ငယ်က သွယ်သွယ်လျလျ ပုံစံလေးနဲ့ တော့တခြားစီပဲ။ ကြည့်ပါဦး။ ဝလာလိုက်တာ၊ ဗိုက်ကြီးကို ပူလို့ ။ လမ်းလျှောက်လိုက်ခဲ့ပါ ခေါ်လည်း မလိုက်။ ဒီထက် ဝလာရင် ဒီထက်ပို ခူးနာလာတော့မယ်။ ခက်တာပဲ”

သူ့စိတ်တွင်းသို့ ထိုအတွေးက ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာ၏။ ဒေါ်ငြိမ်းသာကလည်း ထိုင်ရာမှ မထဘဲ ဝတ္တရားကျေ လှမ်းမေးလိုက်သည့် အိမ်ဦးနတ်ကို ခပ်မှုန်မှုန် ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်း။ စတိုင်ကိုက သားတွေနဲ့ အပြိုင်။ ကြည့်ပါလား။ စပို့ရှပ်နဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ ၊ နိုက်ကီး ဦးထုပ်နဲ့ အကျ။ ရှိုးကလည်း များ ပါ။ ခုထိ သူ့ကိုယ်သူ လူငယ်လေးမှတ်နေတုန်း ထင်ပါရဲ့ ။ တကယ် ဆို ဈေးသွားရင် သူပါလိုက်သင့်တာပေါ့။ အဲသလို မလိုက်နိုင်ရင်တောင်မှ အခုလို ပြန်လာတွေ့ရင် ခြင်းတောင်းလေးတော့ လာဆွဲသင့်တာပေါ့။ အခုတော့ ထိုင်ရာမထ။ ဟင်း”

သူ့ရင်တွင်းမှ ပေါက်ကွဲသံစဉ်များ ။ သို့သော် အပြင်သို့ ရောက်မလာ ။ သူ့နှုတ်ကိုသူ ထိန်းထား လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည် ။

“ကိုယ်မှာ တဲ့ ငါးရုံအူရခဲ့လား”

ထပ်ဆင့် မေးခွန်းသံကို ကြားလိုက်ရတော့ ပေါက်ကွဲသံစဉ်များက အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးထွက် လာ၏။

“ငါးရုံအူတဲ့ ။ ဟင်း... ဘယ်ဈေးမှတ်လို့ လဲ။ ရှင့်သားက ပုစွန်တုပ်
စားချင်တယ်ဆိုလို့ ဝယ်လာရတယ်။ ဈေးဖိုး ဘယ်လိုလောက်မှာ လဲ။ ရှ
င့်ဖို့ ငါးကြင်းခေါင်း ဝယ်လာတယ်။ မျှစ်ချဉ်နဲ့ ချက်ပေးမယ်၊ ဂေါ်ရခါး
သီးကို ကြက်ဥလေးနဲ့ ကြော်ပေးမယ်”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေသံက သူနားထဲကို မသက်မသာ ဝင်လာ၏။

“အေးပါကွာ အေးပါ။ ရပါတယ်။ အဆင်ပြေတဲ့ နေ့ကျရင်တော့ ချ
က်ပေးပေါ့”

“အဆင်ပြေတဲ့ နေ့ကတော့ တစ်ရက်ကို ဈေးဖိုးတစ်သောင်းလောက်
သုံးနိုင်ရင်ပြေမှာ ပဲ”

သူမိန်းမ၏ လျှပ်တစ်ပြက် ခွန်းတုံ့သံကြောင့် ဦးချမ်းသာ နှုတ်ပိတ်
သွား၏။

ထိုစဉ် သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ခြံရံလျက် သူ့ချွေးမ အ
တွင်းခန်းမှ ထွက်လာ၏။ ယောက္ခမများကို အကဲခတ်ကာ အခြေအနေ
တင်းမာနေပုံကို သတိပြုမိသွား၍ လေသံပျော့ဖြင့် စကားဆို၏။

“အမေတောင်ဈေးက ပြန် လာပြီပဲ။ သမီး ငရုတ်သီး ထောင်းပေး
ထားတယ်နော်။ မနေ့ညနေ က ဖယ်ထားတဲ့ ကြက်သားကြော်နဲ့ ကလေး
တွေကို ထမင်းချိုင့် ထည့်ပေးလိုက်တယ် အမေ။ ကိုကို ဖို့ ကတော့ အ
မေချက်ပြီးမှ ပဲ”

“အေး... အေး... ရတယ်၊ ရတယ်။ သွား... သွား...။ ကလေးတွေ
ကျူရှင် မမီဘဲ နေမယ်”

ချွေးမလေးနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်တို့ သည် ခြင်းတောင်းလေးတွေ
ကိုယ်စီဆွဲကာ အိမ်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းသွား၏။ ဒါမှ လည်း နံန

က်(၇)နာရီ ကျူရှင် မိပေမည်။ ဒုတိယတန်းနှင့် ပထမတန်းသာရှိသေးသော်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို ကျူရှင် ပို့ရပေသည် ။ အကြီးကောင် မျောက်ရှုံးကလေးက အတော်ဆော့သလို အငယ်မ လူလည်ကလည်း အတော့်ကို စကားတတ်သည် ။

“ကျောင်းက ဆရာမသင်တာနဲ့ လည်း မတူဘူး”

“ဆရာမက သူရေးပေးတဲ့ အတိုင်း အလွတ်ကျက်ခဲ့ရမယ်တဲ့ ”

သည် စကားတွေက အငယ်မ လူလည်ကို သူ့အဖေ အိမ်မှာ စာသင်ပေးတိုင်း ကြားရသည့် စကားများ ဖြစ်သည် ။ ဖအေကိုတောင်မှ သင်ယူဖို့ ငြင်းဆန်နေသည့်အတွက် မြေးတွေကို စာပြပေး ချင်လှသည့်အဘိုးမှာ ဝေရာမဏီ ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်ပါ၏ ဖြစ်သွားချေပြီ။

“အင်း... ခေတ်ကြီးကိုက”

အဘိုးနှင့်အဘွားသည် မြေးများကို လှမ်းကြည့်နေမိကြသည် ။ မအေဖြစ်သူက ကလေးတွေ ကျူရှင်ပို့အပြီး သူ့အလုပ်ရှိရာ ဘဏ်တိုက်သို့ ဘတ်(စ်)ကားနှစ်တန်စီး၍ သွားရပေဦးမယ်။ ညနေ ကျောင်းအပြန် ကြိုရန် ကတော့ အဘိုး၏ တာဝန်ဖြစ်သည် ။

“အဘိုးရေ... တဲ့တာ။ အဘွားရေ တဲ့တာ”

မီးဖိုဘက် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သော အဘွားနောက်သို့ မြေးများ ၏ နှုတ်ဆက်သံက ကပ်လိုက် လာ၏။ ဒေါ်ငြိမ်းသာကတော့ မတုံ့ပြန်နိုင်။ မီးဖိုထဲ အမြန်ဝင်ကာ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ရသည် ။ သားကြီး ရုံးအမီ အမြန်ချက်ရမည့် ပုစွန်တုပ်များကို ဦးစွာကိုင်ရသည် ။

“ဟောတော်”

အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်သွား၏။

“ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ လက်ဓားထိပြန်ပလား။”

မေးမေးပြောပြောဖြင့် အနီးသို့ အိမ်ဦးနတ် ရောက်လာ၏။ ဒီလို တော့လည်း ပူပန်တတ် သေးသားပဲဟု မှတ်ချက်ချကာ စောစောက ကု လားထိုင်တွင် အငြိမ့်သားထိုင် ကျန်ရစ်သည့် အိမ်ဦး နတ်ကို ဒေါ်ငြိမ်း သာ မကျေနပ်တာတွေ လွင့်သွားပြီ။

“ဒီမှာ ကြည့်လေ”

ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေကို ကိုင်ပြလိုက်၏။ ဇလုံထဲရှိ ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေ စိ မ်ထားသောရေမှာ စိမ်းလဲ့လဲ့ပြာတာတာ။ ပုစွန်တွေကလည်း စိမ်းလဲ့လဲ့ ပြာတာတာ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မြင်လျက်နှင့် သဘောမပေါက်သူ အိမ်ဦးနတ်က ပြူးပြဲကြည့်နေရင်း က မေး၏။

“ဟောတော် ဒီမှာ ကြည့်လေ။ ပုစွန်တုပ်တွေကို ဆေးဆိုးထားတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ”

ပြောရင်း ဇလုံထဲသို့ လက်နှစ်ကြည့်လိုက်၏။ လက်ပြန်ရုပ်လိုက် တော့ စိမ်းပြာပြာဖြစ်နေ သည် ကို အထင်အရှား မြင်ရ၏။

“ဒါဆေးဆိုးထားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆေးဆိုးထားတာ အစစ်ပေါ့”

တစ်ကောင်ယူပြီး အခွံခွာလိုက်တော့ ပိုသိသာသည် ။ ပုစွန်အတွင်း သားက ဖြူဖပ်ဖြူရော်။

“ဘာဆေးတွေများ ဆိုးထားတာလဲ မသိဘူး။ အစားအသောက် ဆိုး

ဆေးမဟုတ်ဘဲ ဒီပြင် ဆိုးဆေးတွေ ဆိုရင်တော့ အဆိပ်ပဲ”

ဒေါ်ငြိမ်းသာမှာ တစ်ဆယ်သားနှစ်ထောင်ဖြင့် ဝယ်ခဲ့ရသည့် ပုစွန်တု
ပ်သုံးဆယ်သားကို ဆက်ချက်ရမလား၊ လွှင့်ပစ်ရမလား ဝေခွဲမရ
ဖြစ်သွားသည်။ ။

“အင်း... ခေတ်ကြီးကိုက”

★

ချွေးမလေး အိမ်ပေါ်ရောက်လာသည့်နေ့ကစပြီး ဒေါ်ငြိမ်းသာ ချက်
ရေးပြုတ်ရေး ဒုက္ခအေးခဲ့ သည် မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကတည်းက။
သားကြီးက ချွေးမအလိမ္မာ၊ အိမ်ပါအမေတည့် ဆောင်ကြဉ်းနိုင်သူ ဖြစ်
၍ မိဘများက ကျေနပ်ကြည်ဖြူကြသည် ။ လက်ထပ်ပြီး
တစ်နှစ်အတွင်းမှာ မြေးကြီးကို ရတော့လည်း ပျော်လိုက်ကြသည် ဖြစ်ခြ
င်း။ ထိုအချိန်အထိ ခြောက်ဆယ်ကျော် အမေကြီးမှာ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ မပူ
ပင်ရ။ နောက်နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ မြေးအငယ်မလေး ရလာတော့ အလုပ်
တစ်ဖက်နှင့် ချွေးမလေးပင်ပန်းရှာသည် ကို ကြည့်ကာ မီးဖိုချောင်ထဲ မ
သိမသာ ပြန်ရောက်ခဲ့ ၏။ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းနေကြသ
ည့် အရွယ်ရောက်တော့ ဘွားအေကြီးမှာ မည်သူ့ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်မှု
မျှမပါဘဲ ကိုယ့်အသိစိတ်ဓာတ်နှင့်ကိုယ် မီးဖိုချောင်ထဲ ပြန်ရောက်ခဲ့ရ
လေတော့ သည်။ ။

သည် မှာ တင် ဈေးသွားတိုင်း ကြုံတွေ့ရသော စိတ်တိုစရာများကို
သူ မခံစားနိုင်အောင် ဖြစ်လာခြင်းပေတည်း။

“အဲ... အိမ်ရှေ့က ဆရာကြီး။ သတင်းစာလေး ချထားခဲ့ပါဦး။ ဒီကိုခ
ဏ”

“ဘာတုံး၊ ဘာတုံး၊ အလန့်တကြား”

“ဒီမှာ လေ၊ မျှစ်တွေ ဆေးဆိုးထားတာ ရဲနေတာပဲ”

“အင်း...။ အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ကြော်စားလို့ သင့်ပျံ့မလားလို့ ”

အိမ်ဦးနတ် တွေ့သွားသည် ။ သူက ပုစွန်ဆိတ်နှင့် မျှစ်ကြော်ကို အလွန်ကြိုက်သူ ဖြစ်သည် ။ ပုစွန်ဆိတ်ကလေးတွေကတော့ ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေလို ဆိုးဆေးမပါ။ ထုံးစံအတိုင်း ရေခဲရိုက်ဖြစ်ပေမဲ့ လတ်လတ်ကျော့ကျော့ ကလေးတွေ။

“ဒီမျှစ်တွေကို ကြာကြာပြုတ် ပစ်လိုက်ရင်တော့ ဆေးတွေပါသွားမှာပဲ”

“လုပ်ကြည့်လေ၊ ရလောက်ပါတယ်”

“ပြောကြည့်လေ၊ ရင်ထဲပေါ့ သွားတာပေါ့” ဟူသော ဗန်းစကားပြောသည့်လေသံဖြင့် အိမ်ဦး နတ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြော၏။

“ခက်တယ်၊ မနေ့က ဆီဝယ်တော့လည်း ငါးထောင်ဈေးသာပေးရ၊ မြေပဲဆီစစ်စစ် မဟုတ် ဘူး။ စားအုန်းဆီတွေ ရောထားတာ သိပ်သိသာတာပဲ။ အချို့မှုန့် ဝယ်တာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ သကြားတွေ ရောထည့်ထားတာလေ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ချိုရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ အချို့မှုန့်က လူတွေနဲ့ မတည့်ဘူးလို့ ကျန်းမာရေးဌာနက ပြောထားတာ မဟုတ်လား။ ဘေးကင်းတာပေါ့”

“အင်း...။ ကင်းပါလိမ့်အားကြီး။ တစ်နေ့က ပဲနီလေးဝယ်လာတုန်း

က ခံလိုက်ရတာကော မမှတ်မိဘူးလား”

ပဲနီလေးကိစ္စ ပြန်စဉ်းစားမိတော့ မကျေနပ်စိတ်က ဝေလာပြန်သည် ။ ထိုနေ့က ဆိတ်သား ဟင်းချက်ပြီး ပဲနီလေးအရည်သောက် ချက်မည် ဟု စီစဉ်ကာ ဆိတ်သားအစိတ်သား၊ ရောရန်အာလူး ငါးဆယ်သား၊ ပြီးတော့ ပဲနီလေး နှစ်ဆယ်သား ဝယ်ခဲ့၏။ ချက်ခါနီး ပဲနီလေးကို ရေဆေးတော့ ရေတွေ ရဲတွတ် နေသည် ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်၊ ခါတိုင်းဒီလောက် မရဲပါဘူးဟု တွေးရင်း နောက်ထပ် တစ်ထပ်ထပ်ပြီးရေဆေးတော့ အပွေး မြင်ရုံမက အပင်ပါသိသွားတော့၏။ ပဲနီလေးသည် ပဲပန်းရောင်လေးတောင် ဖြစ်မလာဘဲ ပဲဖြူဝါကလေးဖြစ်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည် ။

“အင်း...ခေတ်ကြီးကိုက”

*

“စိတ်ညစ်တယ်ရှင်။ ဈေးသွားရမှာ ကို ကြောက်ကြောက် လာပြီ။ ဈေးတွေကလည်း တစ်နေ့ ထက် တစ်နေ့ တက်တက်လာလိုက်တာ တာ ဝတီသာ ရောက်တော့မယ်။ ဟိုကာတွန်းလေး သတိရ တယ်။ မင်းဘယ်ရောက်နေလဲ မေးတော့ အပေါ်ဘက် မမြင်ရတဲ့ နေရာက ဖြေသံပဲကြားရတယ်။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ပါ။ တာဝတီသာမှာ ပါတဲ့ ။ မင်းက ဘယ်သူလဲ လို့ ထပ်မေးတော့ ကျွန်တော်က ကုန်ဈေးနှုန်းပါတဲ့ လေ။ အခုလည်း အဲဒီလိုပဲ။ ဈေးကြီးတာကတော့ ထားပါတော့၊ လျှော့စားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အစစ်အမှန်မရတာက ခက်တယ်။ ကြက်သားဆိုလည်း ရေထိုးကြက်သား၊ ဝက်သားဆိုလည်း ရေထိုးဝက်သား၊ မခက်ဘူးလား”

“မခက်ပါဘူးကွာ၊ အသား မစားနဲ့ ပေါ့။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စားပေါ့။

စနစ်တကျစားတတ်ရင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကလည်း အာဟာရဖြစ်ပါတယ်ကွ”

သူ့စကားက ဆရာကြီးလေသံ ပေါက်သွားသလား မသိ၊ သူ့မိန်းမ မျက်နှာမဲ့သယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည် ကို သူ သတိထားလိုက်မိ၏။

“ဟင်း. . . ဟင်း. . .။ အပြောကတော့ လွယ်လိုက်တာ။ နေ့တိုင်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်ချည်း ရှင်စားနိုင်သလား၊ ပြော”

ခပ်ထေ့ထေ့ စကားသံက ဦးချမ်းသာ နားထဲစူးဝင်လာ။ ဒီမိန်းမကတော့ ကတ်တီးကတ်ဖဲ့ မေးပြီဟု ဦးချမ်းသာ စိတ်အချဉ်ပေါက်သွား၏။

“ပြောလေ... ရှင်တကယ် စားနိုင်သလား”

“အဲ... အဲဒါကတော့”

“မစားနိုင်ရင် မပြောနဲ့ ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကရော အဆိပ်အတောက် ကင်းလို့ လား။ တလောတုန်းက ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ရှင်လည်း ဖတ်လိုက်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ပန်းဂေါ်ဖီကြော် စားပြီး ပိုးသတ်ဆေး အဆိပ်သင့်သွားတဲ့ မိသားစုလေ။ လေးနှစ်သမီးကလေး သေရပါရောလား။ ပြီးတော့...”

ဒေါ်ငြိမ်းသာ တတွတ်တွတ် ပြောမဆုံး။ သူ့မိန်းမပြောသမျှ သူလည်း သိပြီးသားတွေပင်။ ဖရဲသီးကို အရောင်လှအောင် ဆေးရည်ဖျန်းတာတွေ၊ ချိုအောင် ဆေးသကြား ထိုးထည့်ထားတာတွေ၊ နာနတ်သီးဆိုလည်း ဆေးသကြား မလွတ်၊ သရက်သီးဆိုလည်း ဆေးသကြားမလွတ်။

သူ့မိန်းမကတော့ ဂျာနယ်တွေထဲက သတင်းစုံကို ဖတ်ပြီး နံနံပင်ဆိုလည်း ဆားရေနှင့် စိမ်ဆေး၊ ဆလတ်ရွက်တို့ စရာဆိုလည်း ဆားရေနှင့် စိမ်ပြီး ဆေး။ သူ့ခမျာ အတော်အလုပ်ရှုပ်ရရှာ သည် ပဲဟု တွေးမိတော့

သနားမိပြန်သည်။ ။

“တစ်နေ့ကလည်း ဈေးသွားရင်း ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးတွေကို အဖီးလိုက် ရေထဲစိမ်ပြီး ဆေးနေတာ မြင်လို့ ဒီဆိုင်ရှင်က တော်လိုက်တာ၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် ရေဆေးပြီးမှ ရောင်း တယ်။ ဝယ်သူကို စေတနာထားလိုက်တာလို့ ချီးကျူးနေမိတာ။ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ငှက်ပျောသီးစိမ်း တွေကို ဆေးရည် စိမ်တာတဲ့ ၊ ဒါမှ မြန်မြန်မှ ညှိတာတဲ့ ။ သိလား၊ အဲသလို”

“ဟေ့ . . .အဲသလိုလား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ဟုတ်တယ်။ အဲသလို၊ အဲသလို။ ဒီလေးငါးဆယ်နှစ်အတွင်း ကုန်ဈေး နှုန်းတွေကလည်း တက်၊ ပစ္စည်းတွေကလည်း မူလသဘာဝပျက်။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းကို မသိတော့ ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ခေတ်နဲ့တော့ တခြားစီပဲ”

အိမ်ဦးနတ် ဦးချမ်းသာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည် ။ သည် မိန်းမ အသက်ကြီးလာလို့ လား မသိဘူး၊ တော်တော်စကားများ လာတယ်။ စကားတစ်ခု စမိရင် မဆုံးတော့ဘူးဟု စိတ်ပျက် လက်ပျက် မှတ်ချက်ချနေမိသည် ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့သားသမီးတွေ သူ့အနား မနေချင်ကြတာပဲ၊ ငါတောင် ဘယ်ဝဋ်ကြွေးပါလို့ ဒီလောက် သည်းညည်းခံနေနိုင်သလဲ မသိဘူးဟု ဆက်တွေးမိတော့ သူ့မှာ ပြုံးချင်ချင်။

“ရှင်မှတ်မိသေးလား မသိဘူး။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ကျစက တစ်ကျပ်ဖိုး ဘဲဥ လေးလုံး ရတာလေ”

မမှတ်မိဘဲ နေနိုင်ရိုးလား။ သူနှင့် အလွန်ရင်းနှီးခဲ့ရသည့် ဘဲဥပေပဲ။ ဘဲဥ တစ်ယောက် တစ်လုံးနှုန်းဖြင့် သူ့မိန်းမချက်သည့် ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းမှာ မဆာလာနဲ့လေး တသင်းသင်းရှိခဲ့သည် ကို ပြန်သတိရလိုက်မိ၏။

ခုစားချင်သေးသလားဟု မေးလာလျှင်တော့ သူ ခေါင်းခါချင်သည်။ ။

“အခုတော့ ဘဲဥတစ်လုံး နှစ်ရာတဲ့ ရှင်။ မလွန်ဘူးလား”

“လွန်တာပေါ့၊ သိပ်လွန်တာပေါ့”

“ကျွန်မဖြင့် တောက အမေကြီးတို့ ချန်ခဲ့တဲ့ ဝိုင်းကလေးမှာ ပဲ ပြန် နေချင်တော့တယ်။ ဒါမှ အသီးအနှံတွေလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သဘာဝအတိုင်းစားရ၊ အသားငါးတွေဆိုရင်လည်း ရေမထိုး၊ ဆေး မဆိုးဘဲ စားရ၊ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကို မင်းကိုယ် တိုင် လုပ်နိုင်လို့ လား။ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးများ လွယ်တာမှတ်လို့ ”

“အိုရှင်၊ ရှင်ကလည်း ကတ်တီးကတ်ဖဲ့ ပြောပြန်ပြီ။ ကိုယ်တိုင်တော့ ဘယ်လုပ်နိုင်မှာ လဲ။ တူတွေ၊ တူမတွေ ခိုင်းရမှာ ပေါ့”

သည် စကားကြားတော့ ဦးချမ်းသာ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ ။

“ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ မင်းတူတွေ တူမတွေက တောမှာ ဘယ်နှ ယောက် ရှိသေးလို့ လဲ။ တူတွေက အပြင်မှာ ထွက်အလုပ်လုပ်နေကြပြီ၊ တူမတွေကလည်း မြို့တွေပေါ်တက်ပြီး အလုပ် လုပ်နေကြပြီ။ ဘယ်သူ့ အားကိုးလို့ ရမှာ လဲ”

ငြင်းစရာ မရှိသော အိမ်ဦးနတ်၏ စကားကြောင့် ဒေါ်ငြိမ်းသာ နှုတ် ပိတ်သွား၏။ သည် လို နှင့်ပဲ သည် ခေတ်ကြီးထဲတွင် သံသရာ လည်နေ ရဦးမည်လားဟု တွေးမိတော့ ပိုရင်မောရသည်။ ။ တစ်နေ့တော့ဟု သူ မျှော်လင့်မိသည် က အမှန်။

လောလောဆယ်တွင် မူ မြို့ထဲတွင် မိနေသော ငါးကဲ့သို့ သည် လင် သည် သားတွေအတွက် မီးဖိုထဲမှ မထွက်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေသည့် ကိုယ့်

ဘဝကိုယ် ပြန်မြင်လာသည်။ ။

သည် တော့ ထုံးစံအတိုင်း ညည်းမိပြန်သည်။ ။

“အင်း... ခေတ်ကြီးကိုက”

★